

рити своє кіно Володимиром Дошуком, від соціального репортажу Віталія Капранова до пошуків загадкової, але власної інтонації Миколою Резником, Євгеном Кролевським, від добротних кадрів Валерія Сивака в екранізації Платонова до жартівливої анімаційної притчі Віктора Видиша...

Як бачимо, прізвищ немало в цій статті, а ще можна згадати бодай частину імен минулорічного фестивалю — Микола Коваленко, Юлія Лазаревська, Олександра Хребтова, Максим Паперник, Євген Пашин, Олександр Бубнов, Сергій Альошечкін, Катерина Степанкова, Георгій Фомін, Валентин Мельниченко...

Майже нікого з них не зустрінете в титрах ігрового повнометражного сучасного українського фільму.

Цей перелік я, може, і затягнув, але не з любові до етикету, а у відповідь на наш улюблений

вітчизняний діагноз: нема у нас сценаристів, режисерів, операторів, акторів, композиторів...

Про майбутнє фестивалю?

Хочеться сподіватися на відродження нашого кіно. Щоб для нього фестиваль однієї ночі був замалим, неадекватним за масштабом і кількістю наших фільмів.

А поки що, звертаючись до першого імпульсу, з якого фестиваль почався, можу ще раз сказати:

«Відкриту ніч» не цікавить конвеєр — ефірний, відеокасетний, фестивальний. Наша увага прикута до кіно, яке практично позбавлене права на власний екран, на тиражування. «Відкрита ніч» — це шанс для студентів, ізольованих від глядача, для кінематографістів, які відлучені від своєї професії.

Кажуть, є музеї, які купу-

ють археологічний ґрунт з розкопок центнерами, тоннами. Потім ця археологічна «некондиція» просівається і, врешті-решт, залишаються дрібні, інколи мікроскопічні черепки, уламки. Комп'ютер довго розглядає ці фрагменти культурного шару, довго думає, а потім підказує людині, як саме їх треба скласти один до одного, аби вони зліпилися в амфору, в жертвник. Про амфори не знаю, а жертвник вітчизняного кіно сьогодні безжалісно розбитий на друзки. «Відкрита ніч» працює з безцінними черепками. «Відкрита ніч» пропонує музейне ставлення до фільму, епізоду, особистості митця.

Побажаймо один одному успіху, сподіваймося і працюймо на нього.

Михайло Ілленко, арт-директор кінофестивалю «Відкрита ніч».

Венеція '98

Італійський фільм про двох сіцилійських братів, що намагаються влаштувати своє життя у повоєнному Туріні дістав Золотого Лева — головну нагороду 55-ого, найстарішого у світі кінофестивалю. «Як ми сміялись» Джанні Амеліо за стилістикою близький до італійського неореалізму, а також до квазідокументальних фільмів американського незалежного кіно. Це стало несподіванкою для багатьох, оскільки головними претендентами були «Чорний кіт, білий кіт» Еміра Кустуріци та «Князь осені» Еріка Ромера. Журі на чолі з італійським ветераном кіно Етторе Скола присудило першому за нову циганську казку Срібного Лева («Мій Срібний Ведмідь з Берліна почувається дуже самотньо в серванті у маленькому чорногорському селі, де живе моя мама» — сказав Кустуріца, дякуючи журі за «маленьку тваринку»). Відкрився фестиваль (3-го вересня) пошануванням Золотими Левами польського режисера Анджея Вайди та італійської зірки Софі Лорен — за визначні заслуги в кіно, а закриття (13-го вересня) несподіваним присудженням ще одного пошанувального Лева американському актору, режисеру і продюсеру свого останнього фільму-політичної сатири «Vul-

worth» Варрену Бетті. Кращими акторами року були визнані Сен Пенн і Катрін Денюв.

За матеріалами CNN

Не стало майстра

6 вересня 1998 року в Токіо у віці 88 років помер японський режисер Акіра Куросава. Творчий доробок його п'ятдесятирічної кіно-кар'єри (1943-1993) складають 28 фільмів. Куросава належав до покоління режисерів, які визначили мистецтво кіно 50-х — 60-х років.

Міжнародне визнання Куросаві приніс фільм «Расьомон» (1950), зібравши престижні західні нагороди: Золотого Лева у Венеції у 1951 році та Оскара за кращий

зарубіжний фільм у 1952 (до речі, Куросава удостоювався цієї нагороди двічі). Разом з тим, успіх «Расьомона» означав вихід японського кінематографа на світову арену, хоча на батьківщині режисера часто критикували за його «західність». Справді, чимало фільмів Куросави — японська редакція класичної західної літератури (в тому числі російської, якою він особливо захоплювався).

Куросава працював у рамках мелодраматичного жанру, однак це не повинно звучати образливо. Він мав чудесний дар облагороджувати звичайні емоції, ніколи не потрапляючи на мілини банального. Куросава був серйозним митцем, великим майстром і великим гуманістом. «Хлоп'яче серце і дух генія» — так сказав про нього Хісамі Агава, актор його останніх фільмів.

Кореспондент «Кіно-Театру».

Ювіляр з козацьким оселедцем

Одинадцятого жовтня в Будинку кіно відбувся творчий вечір кіноактора, народного артиста України Костянтина Степанкова. Ювіляр на сцені виглядав досить ефектно з козацьким оселедцем — прибув на вечір зі зйомок фільму. Звучало дуже багато вітань (навіть після закінчення вечора на сцені вишикувалась черга бажаючих особисто привітати актора) — від колег, від офіційних осіб, від студентів. Най-

зворушливіший момент цього вечора настав тоді, коли до жіночих голосів тріо «Золоті ключі», які виконували українську народну пісню «Їхав козак за Дунай», приєднався прекрасний, соковитий голос ювіляра. Жаль тільки, що замість книги, або бодай інформаційних матеріалів про кіноактора у вестибюлі продавали фірмову горілку під назвою «Степанков».

Кореспондент «Кіно-Театру».